

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko [...] Z. S.A. w S.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 6 maja 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Ś. oddalił apelację strony pozwanej [...] „Z.” S.A. w S. w sprawie z powództwa M. K. o odszkodowanie oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Zdaniem skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ przeprowadzona przez Sąd Okręgowy wykładnia art. 442¹ § 1 k.c. jest nieprawidłowa i doprowadziła do rażąco

nieakceptowalnych wniosków. Skarżąca podniosła, że Sąd drugiej instancji przyjął, że bieg terminu przedawnienia roszczeń z tytułu choroby zawodowej powoda powinien biec od chwili, w której powód dowiedział się o istocie swojego schorzenia, jego konsekwencjach oraz o ustalonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych poziomie doznanego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, to jest oczywistej zasadności skargi, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 164/07, Lex nr 864056, postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2007 r., I PK 136/07, Lex nr 885052). Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu.

Pełnomocnik skarżącego ograniczył się do powołania w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego, mimo że kwestionuje ustalenia faktyczne

przyjęte w sprawie. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, dokonanych przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, LEX nr 1375246). O świadomości poszkodowanego odnośnie do doznania szkody decydują fakty i okoliczności danego przypadku. Ustalenie stanu wiedzy poszkodowanego w danej chwili należy do podstawy faktycznej orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007 r., II PK 62/07, OSNP 2009 nr 1-2, poz. 4). W związku z tym Sąd Najwyższy związany jest poczynionymi przez sąd odwoławczy ustaleniami odnośnie momentu dowiedzenia się powoda o szkodzie.

Zauważyć jednakże również należy, że trudności z określeniem momentu dowiedzenia się o szkodzie pojawiają się, gdy szkoda na osobie nie powstaje jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała bądź rozstrój zdrowia, lub w sytuacji, gdy skutki zdarzenia wywołującego szkodę nakładają się na schorzenie samoistne. Zatem w przypadku szkód wynikłych dla pracownika wskutek ujawnienia się, spowodowanej warunkami pracy, choroby zawodowej, terminem początkowym, od którego należy liczyć bieg przedawnienia jest dzień, w którym poszkodowany dowiedział się z kompetentnych źródeł o swojej chorobie, stopniu jej zaawansowania, powiązaniu z warunkami pracy, a w konsekwencji o osobie zobowiązanej do naprawienia szkody. Dopiero świadomość tych elementów wyczerpuje dyspozycję art. 442¹ § 1 zd. 1 k.c. (dawniej art. 442 § 1 zd. 1 k.c.), gdyż dopiero wtedy poszkodowany dowiadyuje się o przyczynach, które spowodowały u niego stan chorobowy i o istnieniu występującego schorzenia jako choroby zawodowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007 r., II PK 62/07, OSNP 2009 nr 1-2, poz. 4). Dowiedzenie się o szkodzie na osobie w rozumieniu art. 442¹ § 1 k.c. (dawniej art. 442 § 1 k.c.), ma miejsce wówczas, gdy poszkodowany zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia w postaci doznanego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 10 października 2012 r., III BP 4/11, OSNP 2013 nr 15-16, poz.181; 3 grudnia 2004 r., IV CK 328/04, LEX nr 589991).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego

orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

aw